

MK 402, d'Ainoha Imaz Caballé

Hi havia una vegada, una ciutat molt gran on hi vivia la gent més alegre i feliç de tot el país. La gent que hi habitava no tenia preocupacions i, gent jove i vella, es passava el dia jugant i parlant amb els seus amics i familiars. Aquella gran ciutat estava plena de parcs i jardins on, després de l'escola, els nens petits anaven a jugar tota la tarda. Aquella gent va ser feliç durant molts anys, fins que va arribar un dia en què van veure a l'horitzó, uns homes vestits de gris que portaven unes maletes pesades, i amb uns ulls d'un estrany color gris. Aquells homes els van dir que els ajudarien a millorar la ciutat, amb totes les tecnologies que tenien en unes altres ciutats enormes i llunyanes, a canvi que ells governessin la ciutat. Els ciutadans van acceptar i els Homes grisos van marxar. Al cap d'uns dies van tornar amb camions i amb avions i, a poc a poc, les màquines i els robots van anant apareixent. Els Homes grisos van ajudar molt a la gent: els van donar molts més recursos i van desenvolupar la ciutat. Aquesta es va anar fent més gran i més gran i gent d'arreu del món venia per buscar feina o simplement per viure millor. Però, al cap d'un cert temps, van començar a passar coses estranyes; La gent va deixar de sortir a passejar, de parlar amb els amics, i finalment de sentir emocions. Els nens petits van deixar de jugar en els parcs i jardins i es van tancar a les seves cases a jugar amb les videoconsols. Després, un vel gris els va tancar els ulls i els va impedir veure les coses realment importants. Lentament, tota aquella gent va anant convertir-se en un robot, en màquines, gràcies a uns aparells quadrats que feien llum que els Homes grisos els havien donat i que els van aïllar de la realitat, i la ciutat es va sumir en un silenci sepulcral.

Molts anys més tard, els mateixos que havien portat les noves tecnologies van portar robots i andròides que van anar internant-se més i més en les vides de les persones. Aquells robots van desenvolupar una intel·ligència gairebé tan superior com la dels humans, però amb l'única diferència que no podien tenir idees ni sentir emocions. Però, com totes les màquines, aquelles també s'espatllaven i es llençaven.

Un dels robots que es va llençar va ser un MK 402, un petit robot a qui van considerar defectuós. El van llençar en un carreró fosc i brut esperant que s'apagués definitivament.

Però unes hores més tard, va aparèixer una parella jove que va recollir el petit robot i el va adoptar. No era gens estrany veure una família amb un o varis robots caminant pel carrer, i la parella no va tenir problemes per tenir cura d'un nen robot. Més tard el van anomenar Marc i el van tractar com si fos un nen de veritat. En Marc anava cada dia a l'escola amb tots els seus companys i la seva vida era monòtona i tranquil·la.

Però en Marc no era feliç; l'entristia veure els seus companys enganxats a un telèfon mòbil, no poder parlar amb ningú, no tenir ningú amb qui jugar i veure aquells ulls tapats amb aquell vel gris que tothom tenia. En Marc maleïa els Homes grisos per haver fet allò a aquella gent, ja que havia llegit sobre com era la vida abans que hi arribessin. Havia llegit com els nens es passaven les tardes jugant, com els adults sortien a passejar pels carrers i com era la vida abans dels telèfons mòbils: feliç i despreocupada. En Marc anhelava una vida com aquella, però ell només era un MK 402, un tipus de robot dissenyat per ser un majordom i un dels més senzills que hi havia. Una de les raons per les quals van llençar en Marc era perquè durant la seva fabricació va haver-hi un error i es va dotar amb una intel·ligència una mica més elevada que la de tots els MK 402, que només es limitaven a obeir ordres, i en veure que tenia pensaments propis l'havien abandonat. En Marc tenia un munt d'idees però ningú amb qui compartir-les.

Un dia, després de classe, cansat de la monotonia i que ningú fes res al respecte, va anar directe a casa seva i va buscar a les golfes alguna joguina oblidada, i al final va trobar una pilota vella i mig trencada. Després es va disposar a sortir al carrer. El nen robot es va dirigir cap a un dels parcs abandonats i es va dedicar a donar cops a la pilota contra un mur. Al cap d'uns minuts se li va aparèixer un nen petit.

- Què fas xutant aquesta cosa contra el mur tot sol? - Li va preguntar el nen.

- Estic jugant a pilota tot sol perquè ningú no vol jugar amb mi -Li va respondre en Marc.

- Que puc jugar amb tu? – Va demanar el nen.

I tots dos van jugar durant molta estona, oblidant-se de les pantalles. Van cridar l'atenció de la gent que passava, i els van fer recordar petits trossos d'altres temps. Moments feliços. A poc a poc s'hi va afegir molta gent i grans i petits van deixar de fer el que estaven fent i van començar a jugar.

A poc a poc, la gent va començar a seguir la idea del petit robot; Van començar a revisar les golfes i a treure els objectes i les joguines que ja havien oblidat, i de mica en mica el vel gris que els tapava els ulls va anant desapareixent. Tothom es va adonar de què els havien fet els Homes grisos i els van demanar que marxessin lluny de la ciutat i que no tornessin mai més. Ells eren màquines humanes i per això no els va afectar gens ni mica aquella ordre. Al cap d'uns dies van marxar i no van tornar. La gent va començar a deixar totes les pantalles a part i a gaudir de la realitat. Ben aviat es van adonar que no es coneixien tan bé com es pensaven i van descobrir que els únics límits que tenien eren els que els havien posat les pantalles. La ciutat ràpidament es va poder desfer completament del vel gris i van tornar a les seves vides antigues, i la ciutat gran, grisa i trista va tornar a ser l'alegre i feliç ciutat que va ser abans de l'arribada dels Homes grisos. I tot això gràcies a un petit robot MK 402, dissenyat per obeir ordres, que va ser abandonat, que va demostrar tenir més sentiments i ser més humà que una persona.